

og håbe, at det ville blive mødt med en lignende fleksibel holdning på nordvietnamesisk side.

I øvrigt arbejdede regeringen videre på det humanitære plan for, så langt Danmarks muligheder rakte, at søge at lindre den menneskelige nød i Vietnam. Man havde herved for øje såvel den humanitære hjælp i den aktuelle situation som den mere langsigtede hjælp af både humanitær og genopbygningsmæssig art, når fjendtlighederne var ophørt.

Efter en omtale af bl. a. spørgsmålene om Kina, Mellemosten, Sydafrika, Sydrhodesia og Sydvestafrika beskæftigede ministeren sig med udviklingen i den internationale økonomiske situation i den senere tid. Han kom herunder ind på mulighederne for at løse USAs betalingsbalancevanskeligheder bl. a. gennem en hurtigere gennemførelse af de i Kennedyrunden aftalte toldnedsættelser. Også de senere ugers uro på det internationale pengemarked havde sin rod i det amerikanske betalingsbalanceunderskud. Danmark havde i øvrigt tilsluttet sig guldpuļjelandenes beslutning om at adskille det private guldmarked fra centralbankernes guldmarked.

UNCTAD-verdenshandelskonferencens udfald måtte være en skuffelse for udviklingslandene. Det vigtigste resultat var vedtagelsen af et tidsskema for etablering af toldpræferencer til fordel for udviklingslandene. Endvidere havde konferencen vedtaget en forøgelse af målsætningen for industrilandenes udviklingsbistand fra 1 pct. af nettonationalindkomsten til 1 pct. af bruttonationalproduktet, dog uden fastsættelse af nogen tidsfrist. Dette ville for Danmark indebære, at vi på længere sigt skulle forøge vor udviklingsbistand med 20-25 pct. mere end fastsat i 1 pct.-planen for 1968-73.

Udenrigsministeren understregede sluttelig den nære sammenhæng, der var mellem de mange forskellige udenrigspolitiske problemer, og den betydning, de derfor havde for hele menneskeheden. Skulle disse problemer løses gennem forhandling mellem folkene, var en bredere oplysning en nødvendig forudsætning, og det måtte derfor være rigtigt og nødvendigt, at udenrigspolitiske spørgsmål i højere grad end nogensinde før gik ind i den offentlige debat.

Forespørgslen gav anledning til en indgående og langvarig debat, hvorom der i hovedsagen må henvises til forhandlingerne. Der kunne i lighed med tidligere konstateres enighed mellem de fire store partier om en lang række væsentlige punkter i regeringens politik. Forhandlingerne drejede sig for en stor del om Vietnamsspørgsmålet på baggrund af det af præsident Johnson netop givne tilbud om delvis standsning af bombningerne af Nordvietnam.

Det var — som *Per Hækkerup* (S) udtrykte det — ikke klart, om præsident Johnsons beslutning var tilstrækkelig omfattende til at imødekomme Nordvietnams forudsætninger for at gå til forhandlingsbordet. Lige så glade vi blev over tilkendegivelsen, lige så skuffede var vi blevet over den fortolkning, man havde givet præsiden-